

अैतिहासिक निबंघ

© Himani Savarkar,

Savarkar Bhavan, Raja Thakur Path, Shanivar Peth, Pune.

tel :+912025544751

**Internet Rights are with Swatantryaveer Savarkar Rashtriya
Smarak Trust, Dadar, Mumbai**

ऐतिहासिक निबंध

१. सर्व पेशव्यांत थोर पेशवे कोण नि ते कां याची कारणे

रत्न म्हटले की ते टाकाऊ असे नसावयाचेच; परंतु त्यातल्या त्यात कोहिनूरची दीप्ती जशी काही निराळीच; किंवा देव म्हटले की सर्व वंघ, पण त्यांतह, त्याचप्रमाणे ज्यांनी प्रथम मोडकळीस आलेल्या स्वातंत्र्यप्रासादाचा जीर्णीद्वार केला ते बाळाजी विश्वनाथ, ज्यांनी आपल्या बाहुबलाने नि सद्गुरुप्रसादाने सत्कीर्तीचे मजले त्या प्रासादावर अुठविले ते बाजीराव — चिमणाजी नि ज्यांनी आपल्या पितृपितामहांच्या अचाट धाडसाला नि कीर्तीला साजेल अशा रीतीने कैक शत्रूस दाती तृण धरावयास लावून त्या विस्तीर्ण नि भव्य प्रासादाची पूर्णता करून त्यावर हिंदुपदपादशाहीचा देदीप्यमान जरीपटका रोविला ते बाळाजी—मालिकेत कौस्तुभमणीच्या ठायी शोभणाऱ्या राव माधवरावांची थोरवी काही विलक्षणचा ! जमीन कितीही जरी सुपीक असली, तरी काही काळाने जशी ती निःसत्त्व होत जाते त्याचप्रमाणे भटकुलभूमिकेने माधवरावांना जन्म दिल्यापासून ती निःसत्त्व होत गेलीसे दिसते. कारण त्यांच्यामागून जेवढे पेशवे गादीवर आले, तेवढ्यात अेखादाही माधवरावापर्यंतच्या पेशव्यांसमान झाला नाही; मग त्यास कारण भोवतालची परिस्थिती असो, वा अंगच्या अमोल गुणांची कसोटी पाहण्यास त्यांची त्यांच्यापूर्वीच्या पेशव्यांशीच तुलना केली पाहिजे नि त्यांतजर ते श्रेष्ठ ठरले तर ते सर्व पेशव्यांत थोर होते हेही कबूल केले पाहिजे.

आता हेही खरे आहे की, प्रसंग हा मानवी प्राण्यांच्या गुणसिंधूला भरते आणणारा चंद्र होय. प्रसंगाशिवाय मनुष्याच्या अंगचे गुण वनात सुकलेल्या गुलाबाच्या पुष्पाप्रमाणे होत. माधवरावांच्या अंगी जे जे गुण वास करीत असलेले आपणास दिसतात. ते ते पूर्वीच्या पेशव्यांच्या अंगी नसतील असे नाही नि त्याच कारणांनी त्यांच्या त्या अद्दश्य गुणांची आपल्याला कल्पना होणे नाही. माधवराव गादीवर आले त्या वेळची संकटपरंपरा नि अत्यंत दुस्तर परिस्थिती नि त्यातून माधवराव निभले ही गोष्ट, ह्या दोन गोष्टी अैकताच त्यांच्या अजब कर्तृत्वशक्तीने मनुष्य थक्क होतो! 'व्यावर्तितातपरूजः प्रथमाभ्रवृष्ट्या वृक्षस्य वैद्युत अिवग्निरिव स्थितोऽयम् ।' याप्रमाणे हिंदुपदपादशाहीची पानपतच्या भयंकर रणकदनामे दुर्दशा झाली आहे. दोन लाख बांगडी फुटल्याने महाराष्ट्रातील प्रत्येक घरातून अबलांच्या हृदयद्रावक किंकाळ्या नि वृध्द मातापितरांचे हंबरडे अेकू येताहेत; स्वराज्यप्रासादाचे स्तंभ जे सरदार लोक, ते खाल्ल्या घरचे वासे मोजू लागले आहेत; नुकताच अुद्गीरच्या लढाअीत बडविलेला निजाम, म्हेसूरच्या हैदर, रोहिलखंडचा नजीब, अयोध्येचा नबाब असे अेक ना अनेक कोल्हे क्षणभर क्षीण झालेल्या मराठी सिंहास मृतप्राय मानून त्याच्या मांसाची वाटणी करण्यास अुद्युक्त झाले आहेत; अेका दोन महिन्यांत स्वकुलगृहाचे तीन आधारस्तंभ पडल्याने वरची अिमारत डळमळू लागली आहे; आजपर्यंत कोणत्याही पेशव्याला अननुभूत असा फितून राहू महाराष्ट्राज्येंदूला ग्रासू पाहत आहे नि होळकर, भोसले, बुंदेले अित्यादी कृतघ्न सरदार ज्यांचे अन्न खाल्ले त्याची अशी स्थिती असता खुशाल तमाशा पाहत अुभे आहेत नि आपापली तुंबडी कशी भरते या आपस्वार्थी चिंतेत निमग्न आहेत— अशा अत्यंत आणीबाणीच्या प्रसंगी १७ वर्षीचे पोर, की ज्या वयात आमच राजबिंडा माधव, प्रपितामहांनी संपादन केलेल्या नि पितृपितामहांनी

असह्य तोल संभाळण्यास दंड ठोकून अुभा तो काय राहतो नि कविकुलमुकटमणीच्या

भुवमधिपतिर्बालावस्थोऽप्यलं परिक्षितुं

न खलु वयसा जात्यैवायं स्कार्यसहोभरः।

ह्या वचनास यथार्थ करून अेका दहा वर्षात झंझावाताप्रमाणे वरील अभ्रपटल पार विध्वंसून टाकून महाराष्ट्रस्वराज्याकाश निर्मल ते काय करतो!! खरोखर असल्या प्रसंगी जर थोरले माधवरावांविरहित कोणताही पेशवा गादीवर असता तर त्याला अितक्या बेमालूम रीतीने ही सर्व संधाने साधणे अशक्य होते! कारण माधवरावांच्या वेळेला अितकी कठीण परिस्थिती आली होती की, ती पूर्वी कोणत्याच पेशव्याच्या वाटयास आली नव्हती. शिवाय माधवरावांपेक्षा पूर्वीच्या तिघाही पेशव्यांना पुष्काळ अधिक सवलती होत्या. बाळाजी विश्वनाथाला जसा शाहूमहाराजांचा जबर पाठपुरावा होता तसा माधवरावांना कोणाचाच नव्हता. शिवाय बाळाजी विश्वनाथापेक्षा राज्यशकटपालन माधवरावांच वेळेस किती पट तरी दुस्तर झालेले होत, हे वरील वर्णनवरून दिसेलच. बाजीरावांशी तुलना करू लागले असताही असे आढळून येतील की, त्यांच्यापेक्षा जास्त जबाबदारीची कामे माधवरावांस पार पाडावी लागली. त्यांस अेक तर चिमणाजी अप्पासारखा कोणी जोडीदार सहकारी नव्हता. शिवाय शिंदे — होळकरादी सरदारांची प्रस्थे बाजीरावांच्या वेळेस बिलकूलच डोळीजड नव्हती नि अितकी कृतघ्नही बनली नव्हती. बाजीरावाला मोठा नि कायमचा शत्रू म्हटला नव्हती. बाजीरावाला मोठा नि कायमचा शत्रू म्हटला म्हणजे काय तो अेकटा निजाम, पण हैदर नि अिंग्रज, रोहिले, रजपूतही होते! सारांश, हिंदुस्थानी सर्व राजे पेशवाांच्या नाशाकरिता ‘व्रणात पशुच्या शिरावरि वनी अुभे काकसे’ राहिले होते! बाजीरावाला कर्जाचा जाच सोसावा लागला तर तो आमच्या माधवरावांनाही सुटला असे नाही! अशा रीतीने बाजीरावापेक्षा खडतर स्थितीत सापडूनही ज्यांनी खच्ची झालेल्या राज्यवृक्षाचा जोम ‘की तोडिला तरू फुटे आणखी भराने’ ह्या न्यायाने वृद्धिंगत केला त्यांची थोरवी काय वर्णन करावी? आपल्या नातवाचे हे अवर्णनीय चातुर्थ पाहून त्या पितामहांनी मात्सर्यरहित होअून स्वर्गी आश्वर्याने तोंडात बोटच घातले असेल! आता नानासाहेबांसंबंधाने पाहिले तर त्यांना शत्रू, चतुर नि कारस्थानी अशा भाअू—दादांचे साह्य होते; सर्व सरदार लोक आपापल्या अिमानास जागत होते; ‘विभवयशाचे सदैव पोशिंदे’ असे तुकोजी, दत्ताजी नि जनकोजी शिंदे नि ‘रिपुंसि महादर देते’ राजेबहादर नि समशेरबहादर असलेला अेकेक वीर हातावर शिर घेअून अुच्चारलेला शब्द सिध्दीस नेण्यास खडे होते नि छत्रपतींच्या वेळपासून मराठ्यांचा बसलेला अद्भूत दरास कायम होता! शिवाय घरात फितुराने पोखरण्यास आरंभ केला नव्हता. पण ह्या सवलतीपैकी अेक तरी सवलत रावसाहेबांस मिळाली काय? नाही, अगदी नाही! सर्व प्रकार याच्या अगदी अुलटा पण त्या पड्याने या संकटास भीक घातली काय? बिलकूलच नाही. त्यांनी भ्रातृपितृ पितृव्यशोकाचे असह्य अुमाळे दाबून टाकून काकांचा शक्य तिथवर बोज ठेवला नि तोच त्यांचा क्रम जेव्हा मर्यादातिक्रम करू लागला त्या वेळेस कोणाच्याही आधाराची वा दपटशहाची पर्वा न करता सामदंडादी साधनाने योग्य शासन देअून आधी घरातील कलह मिटविला; ‘सख्या विठ्ठलाच्या’ जगप्रसिध्द शहाणपणाला बिल्ली मांजर बनविले; राक्षसभुवनच्या लढाअीत स्वतःच्या शौर्याची नि कर्तबगारीची कमाल करून निजामाची हड्डी नरम केली; रजपुतांना वठणीवर आणले नि शिवाय दिल्ली बहुतेक हाताखाली घातली ती

निराळीच! सारांश, भयंकर वादळाच्या तडाख्यात गवसलेल्या नि समोरील खडकावर आपटून छिन्नविछिन्न होण्याच्या बेतात आलेल्या तारवास जसा अेखादा कुशल कर्णधार मिळावा नि त्याने त्यास अलगत तीरास न्यावे, त्याचप्रमाणे मोठया शिताफीने माधवरावाने स्वराज्यास त्या वेळेस जगविले!

ही नुसती राजकीय गोष्टीत तुलना झाली. पण प्रजावात्सल्य, मनुष्याची पारख, अभ्रत, शौर्य, कारस्थानीपणा वगैरे जे जे काही म्हणून राजाला अवश्य पाहिजे ते ते माधवरावांच्या अंगी अेकवटले होते! माधवरावांच्या अंगी बाळाजी विश्वनाथाप्रमाणे नि बाळाजी बाजीरावाप्रमाणे कारस्थानपटुत्व होते; बाजीरावाप्रमाणे शूरत्व नि धाडस होते; शिवाय मनुष्याची पारख करण्याच्या कामात तर त्यांची कमाल होती! तसल्या अल्पवयात जी जी मनुष्य त्यांनी निवडली त्यात अेकही टाकाअू निघाला नाही! नाना फडणीस, रामशास्त्री, महादजी शिंदे, त्रिंबकराव मामा पेठे अित्यादी त्यांची मंडळी यच्चयावत आपापल्या सद्गुणतेराशीने भारतेतिहासात लखाखत आहेत! त्सेच प्रजावात्सल्याच्या कामी ते किती दक्ष असत, हे बिगारी धरण्याची त्यांनी बंदी केली ह्या गोष्टीवरूनही दिसून येतील. सारांश, पूर्वीच्या सर्व पेशव्यांचे गुण पुष्कळ पटीने गुणीभूत होअून माधवरावांच्या अंगात अेकवटले होते नि म्हणूनच ते म्हणजे श्रीमंत माधवराव बल्लाळ अुर्फ थोरले रावसाहेब पेशवे, हे सर्व पेशव्यांत अतिथोर होत. अितकेच नव्हे तर, जगात आजवर जे कोणी नामांकित राजे होअून गेले त्यांच्या मालेच्या मध्यभागी आमच्या ह्या भारतीय रत्नाला गुंफण्यास बिलकूल हरकत नाही.

—करमणूक, २८—१२—१९००

२. अतिहासिक पुरुषांचे अुत्सव कां करावे?

विश्व हे अवाढव्य कुटुंब आहे नि परमेश्वर हा ह्या कुटुंबाची कार्यधुरा धारण करणारा अक्षय, अनंत नि सर्वशक्तिमान धुरीण आहे. ह्या कुटुंबात समाविष्ट झालेल्या असंख्य कौटुंबिकांचा योगक्षेम सुरळीत चालावा, त्यांच्याकडून घडलेल्या कृत्यांचे बारीक रीतीने निरीक्षण करून त्यात जी जी सत्कृत्ये असतील त्यांस नि त्यांच्या कृत्यांस अुत्तेजन द्यावे नि जी जी दुष्कृत्ये असतील ती ती पुन्हा न घडतील असा बंदोबस्त करावा, त्या सर्वांनी अेकमेकांशी अीश्वरदत्त नीतीने अतिक्रम न करता प्रेमाने वागावे नि हे कुटुंब न्याय, पुण्य नि आनंद ह्यांचे माहेरघर बनावे याबद्दल तो विश्वसृट् परमेश्वर नेहमी तत्पर झालेला असतो. आपल्या असंख्य कौटुंबिकांपैकी स्वभावसादश्यानुरूप तो निरनिराळे वर्ग करतो नि त्या प्रत्येक वर्गास तत्तुद्रुचिसादश्याच्या अनुरोधाने तो वर्तनाचे अुत्तम नियम घालून देतो. ह्या वर्तन—नियमांस धर्मपंथ म्हणतात. ज्याप्रमाणे तो नियमांचे हे वर्गीकरण करतो त्याचप्रमाणे ह्या नियमांस नि ज्या वर्गासाठी ते नियम केलेले असतात त्या वर्गास अनुकूल नि अवश्य अशी अेखादी स्वतंत्र खोली तो आपल्या विश्वरूपी विस्तीर्ण पाण्याचे जसे नळ आणलेले असतात त्याप्रमाणे तोही त्या खोलीत मोठमोठ्या नद्या आणून पाण्याची अुत्कृष्ट सोय करतो. त्याच्या आहारास अवश्य तेवढे खाद्य देअील असे धान्याचे कोठारही जमिनीच्या रूपाने तेथे तयार केलेले असते. दुसऱ्या कोणी ह्या खोलीस अपुरोध करू नये नि सीमेसंबंधाने घोटाळा अुडू नये म्हणून ह्या खोल्यांभोवती तो परमेश्वर पर्वतांच्या भिंती घालतो नि ह्या सर्व कौटुंबिकांचे दळणवळण कायम राहावे म्हणून त्या पर्वतांच्या भिंतींना खिंडीच्या रूपाने मोठमोठी दारे ठेवतो. अशा या निरनिराळ्या खोल्यांना व्यावहारिक भाषेमध्ये देश अशी संज्ञा आहे. या निसर्गविरवित खोल्यांमध्ये जेथे ज्यांची योजना असेल तेथे नि तेवढ्यातच त्यांनी सुखासमाधानाने राहावेअशी त्या परमजनकाची आज्ञा असते. सर्वांचे कल्याण सारखेच करण्याची त्याची अिच्छा असल्याने वरील निवडणुकीत त्याजकडून यत्किंचितही पक्षपात झालेला नसतो. पण हे त्याचे निःपक्षपातित्व कित्येक अदूरदर्शी मूर्ख लोकांस न कळून ते महत्वाकांक्षेच्या फेऱ्यास सापडतात. त्यांस जी खोली परमेश्वराने दिलेली असते तिने त्यांची तृप्तता होत नाही. त्यांस दुसऱ्यांच्या खोल्या हिसकावून घेण्याची अपहारबुद्धी अुत्पन्न होते नि ‘बळी तो कान पिळी’ ह्या न्यायाने हे दुष्टबुद्धी स्वजातीयांवरच हल्ला करून त्यांना आपल्या कब्जात आणतात. मग आपले वर्तन—नियमच सर्वोत्कृष्ट अशी चुकीची समजूत करून घेअून ते त्या जित लोकांनी पाळावेत असा जुलूम करू लागतात. अशा रीतीने त्या सर्वशक्तिमानाच्या अिच्छेविरुद्ध नि मानवी जातीच्या कल्याणाविरुद्ध जेव्हा जेव्हा कोणत्याही प्रकारचा घोटाळा अुडतो नि विश्वकुटुंबाची व्यवस्था डळमळते तेव्हा तेव्हा तो घोटाळा मोडून टाकून न्यायाचा विजय करून ‘अधमासी मारोनी सुजना ताराया’ तो जगत्पालक निरनिराळ्या अंशांनी, निरनिराळ्या विभूतींच्या ठायी दग्गोचर होतो नि त्यांच्याकडून ती ती अुद्दिष्ट महत्कार्ये घडवून आणतो. ह्याच विभूतींना परमेश्वराचे अंशभूत म्हणून कोणी अवतारी किंवा दैविक पुरुष म्हणतात किंवा त्यांच्या महत्कृत्यांनीच अतिहास अुत्पन्न होत असल्याने कोणी त्यांस अतिहासिक पुरुष म्हणतात.

असल्या सत्पुरुषांचे हे त्यांच्या स्वतःसाठी नसते. ते ‘जगाच्या कल्याणा संतांच्या विभूति’ असतात. त्यांच्या ठायी अीश्वरी अंशाचा संभव असल्याने त्यांचे सर्व काही आपणा सामान्य जनांहून अुच्चतर असते. त्यांचे हात स्वोदरपूर्तीस्वतच नसून अन्यायास रट्टे देअून न्यायास कुरवाळण्यासाठी असतात. त्यांची दृष्टी स्वहित

पाहण्यासाठीच नसून सर्व जगाच्या कल्याणाकडे तिचा रोख असतो. फार काय पण 'भवो हि लोकाभ्युदयाय तादृशां' अशी त्यांची थोरवी असल्याने त्यांचे वैभव सामान्य मतीला अेकदम ग्रहण करिता येतं नाही. त्यांचे पराक्रम अशक्य भासतात नि त्यांच्या कृत्यांची वर्णने कादंबऱ्या वाटतात. अुघडच आहे. अेखाद्या कूपदुर्गाला जर 'अगाध—जल—संचारी' देवमाशाचे वर्णन सांगितले तर त्यास ते शक्य कसे वाटावे? गावाखालील ओहळालाच ज्याने पाहिले आहे त्यास समुद्राची नेअून त्यास अुभा केला तरी स्वतःच्या दृष्टीवर पूर्ण विश्वास ठेवून आपण पाहत आहोत हे सत्य आहे अशी त्याची खात्री कशी व्हावी? तद्वतच स्वार्थपरायण, महत्त्वकांक्षी नि नीचहेतू अशा आपणा सामान्य जनांस त्या परार्थसाधू, निरपेक्ष नि अुच्चहेतू अशा अीश्वरी विभूतींच्या महत्वाचे अेकदम मापन करणे हे अगदी असंभवनीय आहे.

परंतु अशा थोर विभूतींच्या महत्वाचे मापन करणे जरी अशक्य असले तथापि त्यांनी केलेल्या कृत्यांचे महत्त्वमापन करणे सामान्य जनांसही शक्य होते. श्रीरामचंद्राचे पराक्रम जरी प्रत्यक्ष कोणास करता येणारे नाहीत, तथापि त्यांनी केलेल्या रक्षःक्षयाने वसुंधरा हतभार झाली हे सर्वास आकलन करता येते नि आदिकवींची 'सरसा सालंकरा सुपदन्यासा सुवर्णमयमूर्ति' अशी वाणी जरी साध्य होणे अशक्य असले, तथापि त्या वाणीने विरचित झालेल्या रामायणाने जगत्त्रयावर केवढा अपुकार केला आहे हे सर्वास समजते. सारांश, थोर लोकांची कृत्ये करण्यास जरी सामान्य जन असमर्थ असतात तरी त्या कृत्यांची नि त्यांची सुपरिणामांची थोरवी त्यांस कळते नि त्या योगानेच ते लोक त्या अीश्वरी तेजापासून संभूत झालेल्या विभूतीवर फार प्रेम ठेवतात.

ज्यावर आपले प्रेम असते, त्या संबंधी साहजिक रीतीने आपल्या मनात अेक प्रकारचा पूज्यभाव अुत्पन्न होतो. ज्या मानाने ते प्रेम मोठे त्या मानाने तो पूज्यभावही मोठा असतो. अवतारी पुरुषांची कृत्ये विश्वकल्याणास्तव असल्यामुळे त्यांवर जगताचे विशेष प्रेम बसते नि ते अेकसारखे वृद्धिंगत होत असते. ते प्रथम त्या सत्पुरुषाला अवतारी समजतात, पण पुढे तर प्रत्यक्ष परमेश्वरस्वरूपी मानतात. त्यांनी ज्या मानाने जगास अुपकृत केलेले असेल त्या मानाने त्यांच्यावर सामान्य जनसमूह प्रेम नि अर्थात पूज्यभाव ठेवतो. त्या सत्पुरुषांच्या परोपकारी कृत्यांनी त्यांची अंतःकरणे आर्द्र होतात. ते त्या थोरांची कृत्ये जगाला कशी फायदेशीर झाली हे सांगू लागतात. पूज्यभावाने त्यांची नामस्मरणे करतात. ज्या ज्या ठिकाणी नि ज्या ज्या रस्त्यांनी ते सत्पुरुष गेलेले असतील ती ती सारी स्थळे क्षेत्रे होतात. ज्या नद्यांचे ते पाणी प्यायले असतील त्या नद्या परम पवित्र मानल्या जातात नि ज्या दिवशी त्यांचे जन्म किंवा निधन झाले असेल त्या दिवशी त्यांनी केलेल्या अुपकारी कृत्यांची आठवण होअून जनसमूहाची हृदये प्रेमरसाने भरून येतात! त्या त्यांच्या अमर्यादित अुपकारांची यत्किंचित तरी फेड व्हावी म्हणून त्यांचे पूजन केले जाते, त्यांचे भजन केले जाते, त्यांचा जयजयकार होतो नि त्यांच्या परम पवित्र कृत्यांची गुणवर्णने गात गात सकल जनसमूह त्यांच्या ठायी तल्लीन होअून जातो! त्या औतिहासिक सत्पुरुषांचे अुत्सव करू लागतो!!

अैतिहासिक अुत्सवांचे महत्त्व ध्यानात यावयास नि ते कां करावे हे पूर्णपणे जाणण्यास या अुत्सवाची ही अुत्पत्ती ध्यानात ठेवली पाहिजे. आपणांवर अेखाद्याने अुपकार केला असता त्याच्या अुपकाराची फेड यथाशक्ती करावी किंवा निदान त्या त्याच्या अुपकृतीबद्दल त्याचे अखंड आभारी तरी व्हावे हा मनुष्यजातीचा

निसर्गजन्य धर्म होय नि अपकारकृत्याशी कृतघ्न न होता कृतज्ञ राहावे हे नीतीशास्त्राचे सार होय. याच मानवी धर्माला अनुसरून नि याच नीतीशास्त्राच्या अनुरोधाने थोर सत्पुरुषांचे अुत्सव करण्याची ही चाल पडली आहे किंवा पाडली आहे म्हणण्यापेक्षा पडली आहे म्हणजेच जास्त योग्य होय! कारण मानवी धर्माला धरून ज्या चाली असतात त्या पाडाव्या लगत नाहीत. त्या चालींची उत्पत्तीही मानवी धर्माप्रमाणेच निसर्गजन्याच असते. अेखाद्याने आपल्यावर अपकार केला म्हणजे त्याच्याबद्दल कृतज्ञता जशी आपोआपच जागृत होते नि तिची जागृती व्हावी म्हणून जशी व्याख्याने झोडावी लागत नाहीत तद्वतच ज्यांनी आर्यधर्मास ग्लानी आली असताना नास्तिकांच्या धांगडधिंग्यास आळा घालून आपल्या नास्तिकांच्या धांगडधिंग्यास आळा घालून आपल्या सर्वसामर्थ्य वाणीने परपक्षीयांस दीनवाणी केले नि धर्माचे संस्थापन केले त्या शंकराचार्यांचे, ज्यांनी सर्व देश पारतंत्र्याच्या वणव्यात होरपळत — नव्हे—जळत असता आपल्या समशेरीच्या पाण्याने त्या वणव्यास विझवून वर स्वातंत्र्यामृताची वृष्टी करविली त्या छत्रपतींचे, ज्यांनी महाप्रयासाने अुभरलेला स्वातंत्र्यप्रासाद आमूलाग्र डळमळत असताना केवळ आपल्याच बुद्धीच्या नि लेखणीच्या टोकावर त्यास थोपवून धरून गोकुळात श्रीकृष्णाने अेका करांगुलीवर गोवर्धन कसा धारण केला हे सर्व जगाच्या प्रत्ययाला आणून दिले त्या फडणीसांचे नि तत्सदृश अीश्वरी—अंशभूत थोर सत्पुरुषांचे अुत्सव करण्याची चाल ही पाडवयास नको आहे! त्यांचे अुत्सव हे लोकांच्या मनोमंदिरात अक्षय चाललेले असतात, सद्सद्विवेकबुद्धीची त्यांच्या महत्त्वकथनाची व्याख्याने तेथे अखंड सुरू असतात! कृतज्ञता आपल्या हाती नीरांजन घेअून त्यांच्या अगणित सत्कृत्यांवर ‘सूर्यबिंब लाजेल जयाला’ असा प्रकाश सतत पाडीत असते! त्यांचे हे अुत्सव स्वयंभू असतात. अितकेच नव्हे तर अेकदा का ते सुरू झाले म्हणजे मग ते कोणाच्यानेही बंद करवत नाहीत. जेव्हा सद्गुणांनी किंमत मनुष्यजातीस कळू लागली तेव्हापासून हे अुत्सव सुरू झालेले आहेत. जोपर्यंत सद्गुणांची ही किंमत मनुष्यजाती विसरणार नाही तोपर्यंत हे अुत्सव अबाधित नि अखंड चालावयाचे आहेत. थोडक्यात म्हणावयाचे म्हणजे जगाच्या उत्पत्तीबरोबर हे अुत्पन्न झाले आहेत नि जगाच्या अंतापर्यंत हे अनंत राहणार आहेत.

सारांश, हे अैतिहासिक अुत्सव अनादिकालापासून चालत आलेले असून त्यांची उत्पत्ती ही मानवी स्वभावास अनुसरून असणारी जी कृतज्ञताबुद्धी तिच्यापासून झालेली आहे. मानवी स्वभाव सर्वत्र सारखाच असल्याने कृतज्ञताबुद्धीपासून अुद्भूत झालेली ही अैतिहासिक अुत्सव करण्याची चाल ह्या जगतीलावरील झाडून साऱ्या राष्ट्रांत थोड्याबहुत अंशाने प्रचलित असतेच. ते करण्याच्या पध्दतीत कालस्थित्यनुरूप भेद नाही. श्रीरामचंद्राने दुष्ट राक्षसांचा संहार करून यज्ञयागादिकांस निर्विध्नुता, ऋषिजनांस अभयता नि सर्व धरित्रीस निर्भयता दिली म्हणून कृतज्ञ होअून आम्ही रमजयंतीचा अुत्सव करतो. तर प्रत्यक्ष सुळावरूनही तारण्यास समर्थ असा अपदेश केला म्हणून कृतज्ञ होअून ख्रिस्ती लोक ख्रिस्तजयंतीचा अुत्सव करतात. पारतंत्र्याने बद्धीभूत झालेली आर्यभूमी सुलतानी तरवारीच्या धारेवर त्या सुलतानाच्या मानेच्या तालाबरहुकूम नाचत असताना नि क्षणोक्षणी पाय चुकून किंवा जोराने पडून तिच्या सुरम्य शरीराचे तुकडे तुकडे होतात की काय, अशी भीती पडली असताना आपल्या महाराष्ट्रीय भाल्याने त्या तरवारीला अचूक अुडवून त्या आर्यभूमीला अलगत मुक्त करणाऱ्या छत्रपतींचे, त्यांच्या या अनन्य—सामान्य अपकृतीने कृतज्ञ होअून आम्ही अुत्सव करतो, तर राबर्ट ब्रूसचे स्कॉटलंडातील लोक कृतज्ञताबद्धिपूर्वक अुत्सव करतात! मुसलमान लोक पैगंबराचा अुत्सव करतात,

ग्रीसचे लोक लिऑनिडॉसचा करतात, अमेरिकन लोक वॉशिंग्टनचा करतात नि अिटलीचे लोक ग्यारिबॉल्डीचा करतात. पहिले आपणांस मर्दान दिले म्हणून, दुसरे आपल्यासाठी प्राण दिला म्हणून नि बाकीचे आपणांस पारतंत्र्यशुखलेतून मुक्त केले म्हणून त्या त्या व्यक्तीबद्दल कृतज्ञ होऊन त्यांचे अुत्सव करू लागतात! आम्ही अुत्सवात कथा करू तर अिंग्रज लोक व्याख्याने देतील नि मुसलमान भपकेदार पोशाख नि दिखाअू रोषणाअी करून त्यांचे अुत्सव साजरे करतील. परंतु त्या साऱ्या अुत्सवांची कृतज्ञता हीच जननी होय! रूपे निरनिराळी असतील, पण हेतू मात्र अेकच.

परंतु हेतूची सिध्दता ही पुष्कळ अंशी रूपावरच अवलंबून असते. कालस्थिती नि परिस्थितीप्रमाणे ही रूपे बदललीच पाहिजेत. लोकाभिरूची ही जशी पालटेल तशी, हेतूच्या सिध्दतेला जास्त बळकटी ज्या ज्या दिशेने येण्याच संभव असेल तशी तशी नि त्या त्या दिशेने ह्या रूपांमध्ये होत असताना सामान्य जनसमूह अेकदम थोडासा चकित झाल्यास नवल नाही. कथेची संस्कृत पध्दती किंचित ढिली होऊन जेव्हा भजनपध्दती सुरू झाली नि पायांत घुंगरे घालून नि अेका हातात वीणा नि अेकात चिपळया घेऊन ‘तुझे नामी प्रेम देअी अखंडित। नेणे तप व्रत दान काही॥’ असा करुणारव फोडीत तुकोबा पंढरीरायांच्या समोर ‘ब्रह्मानंदी लागली टाळी। कोण देहातें सांभाळी॥ अशा स्थितीमध्ये जेव्हा प्रथम दिसू लागले तेव्हा त्या त्यांच्या करुणारवाबरोबर जरी लोकांची अंतःकरणे त्यांस न जुमानता प्रेमरसाने विरघळत जात नि त्यांची नयने त्या ‘वैराग्यें डोलविला, माथ जेणे मुनींद्र सनकाचा।’ अशा भगवद्भक्तांस पाहून भक्तिरसाच्या अश्रूंनी भरून येत, तथापि फक्त परंपरागत संस्काराने त्या पध्दतीस अुघड रीतीने तत्कालीन समाजास अनुमोदन देता येअीना! अितके लांब कशाला! श्रीगणपत्युत्सवाला राष्ट्रीय वळण देऊन त्यात जेव्हा मेळयाची नवीन पध्दती सुरू झाला हे अजून प्रत्येकाला स्मरत असेल! पण मजा काय की, ते प्रतिपक्षी तोंडाने मेळयांस शिव्या देत असतानाच त्यात नाचावयास प्रवृत्त झाले नि ही पध्दती हानिकारक आहे हे सिध्द करण्यासाठी त्याच्या बाजूचे म्हणून पुरावे मांडीत असतानाच त्या पध्दतीची अुपयुक्तता सिध्द करू लागले!! दुष्यंताने शापमूढ स्थितीमध्ये शकुंतलेचे रमणीय रूप पाहताच त्याची जी अवस्था झाली तीच अवस्था मनोहर पण नवीन रूपे पाहून सामान्य समाजाची होते नि ‘न च खलु परिभोक्तं नापि शवनोमि हातुम्’ अशा विलक्षण बुचकळयात पडून तो समाज भांबावून जातो!!

परंतु अशा भांबावून गेलेल्या समाजास त्याचा भास दूर करून खरा प्रकार खऱ्या रीतीने कळविणे हे समाजधुरीणांचे आद्यकर्तव्य होय. समाजास आजपर्यंतच्या पध्दतीप्रमाणे पुराण, कथा, भजन वगैरे प्रकारच अुत्सवात असतात असे वाटणे साहजिक आहे नि जेव्हा पुराणांच्या अैवजी कोणी व्याख्यान देअू लागेल तेव्हा तो अेक प्रकारचा विलक्षणा होता आहे असे वाटून त्यास चुकल्यासारखे होअील, फार काय, पण समाजाच्या ओळखीचे ‘दैविक पुरूष’ हे नाव घातले असताही समाजास ते नवीन वाटेल. पण त्यास नीट समजाविल पाहिजे की, अैतिहासिक पुरूषांचे अुत्सव हे काही नवीन नाहीत. ज्यानी तुमही दैविक म्हणत होतात त्यांनाच आम्ही अैतिहासिक हे जास्त व्यापक नाव देतो. हे आपलेच आहे, हे परकीयांपासून अुसनवार घेतलेले नाही. श्रीरामाचे अुत्सव काय आपण आज करू लागलो आहोत? आळंदीची यात्रा काय यंदाच भरू लागली आहे? नि जर या सर्व गोष्टी पूर्वापार चालत आल्या आहेत तर मग अैतिहासिक पुरूषांच्या अुत्सवांची चाल नवीन कशाने झाली? का हे सर्व प्रकार अैतिहासिकच नव्हते? श्रीरामाने रावणाचा नाश करून कित्येक राष्ट्रे स्वतंत्र केली; श्रीकृष्णाने

सत्पक्ष स्वीकारून पानिपतच्या रणभूमीवर अन्यायी नि अपहारी कौरवांच नाश केला नि ज्ञानरायांनी 'श्रीमद्भगवद्गीता व्याख्या केली जनांसि ताराया।' ह्या गोष्टी अतिहासिक नाहीत काय? अतिहास ह्याच गोष्टींनी झाला नाही काय? नि जर यांनी झाला नाही तर झाला तरी कशांनी? व्यर्थ नामभेदांनी फसण्याचे कारण नाही. दैविक पुरुषांचे उत्सव हे निराळे नसून ते अतिहासिक पुरुषांच्या उत्सवांतच अंतर्भूत आहेत नि ज्या अर्थी अतिहासिक उत्सवांची चालही पूर्वीचीच आहे. श्रीरामाने आपणावर उपकार केला. त्याचे आम्ही कृतज्ञ झालो नि त्याचे उत्सव करू लागलो. श्रीशिवराजानेही आपणावर उपकार केले आहेत. अर्थात आपण त्याचे कृतज्ञ झाले पाहिजे नि त्यांचे उत्सव केले पाहिजेत. कोणी म्हणतात की, अशा दृष्टीने पाहिजे तर आपणा हिंदुस्थानवासीयांस शेकडो उत्सव दररोज करावे लागतील तितके हवेच आहेत. असले उत्सव करावे लागणे ही सामान्य गोष्ट नाही; ही असामान्य गोष्ट आहे. हे भाग्य लाभण्यास पदरी फार मोठी पुण्याची लागते. हे उत्सव म्हणजे कोणाचे उत्सव? हे अतिहासिक सत्पुरुषांचे उत्सव होत नि यांची संख्या आमच्या राष्ट्रात जास्त आहे म्हणजे काय? तर अतिव्या सत्पुरुषांनी आमचे राष्ट्र युक्त आहे असेच म्हणणे होय. अतिव्या रत्नांनी ही आमची राष्ट्रदेवी भूषित आहे. तिच्या कंठामध्ये अतिव्या कोहिनुरांची माळ आहे ही यथार्थ गर्वोक्ती करण्याचे नशिबी असणे म्हणजे सर्व पुण्याचा अतुल्य होय!!! टाज काय शिवाजीचा उत्सव आहे, अष्टा गुरूनानकांचा आहे, परवा नाना फडणीसांचा आहे, असे होता होता ज्या राष्ट्रात वर्षातील ३६५ दिवस सारखे सत्पुरुष—महोत्सव सुरू राहून शिवाय बाकी अस्तातच, जेथे वर्षातील दिवस कमी पडतात पण सत्पुरुषांची संख्या कमी पडत नाही त्या राष्ट्राच्या भाग्याशी कशाची तुलना करावी? क्षीरसागर, मेरू पर्वत नि पॅराडाइज हे सर्व ऐकत्र झाले तरी त्या राष्ट्राच्या भाग्याचे पारडे त्यास हार जाणार नाही! अतिहासिक उत्सवात फार श्रम नि फार खर्च होतो हे म्हणणाऱ्या मूर्ख नि अंध लोकांनी ही गोष्ट लक्षात ठेवावी की, गोठा मोठा करावा लागेल म्हणून कोणी कामधेनूंना का हुसकून दिले आहे? नवी पेटी करावी लागेल म्हणून कोणी रत्नांना का झुगारून दिले आहे? श्रम नि खर्च होतो म्हणून कोणी अतिहासिक उत्सव का बंद केले आहेत? असल्या उत्सवांस ते दररोज कितीही करावे लागले तरी कोण कंटाळणार आहे? हे उत्सव म्हणजे मिल्टनने म्हटल्याप्रमाणे —

“Not harsh and crabbed as dull fools

Suppose.

But musical as is Appollo's lute.

And a perpetual feast of nectared sweet

When no crude surfeit reigns!!!”

तेव्हा अतिहासिक उत्सव परकीयांपासून घेतले आहेत. म्हणून किंवा त्या उत्सवांस आजचे रूप मिळाले आहे म्हणून ते उत्सवच नकोत असे म्हणणाऱ्या आक्षेपकांचा विचार झाला. रूपासंबंधी जे प्रश्न आहेत त्यांचा ऐकाच प्रकारचा निकाल कधी लागणार नाही. त्यास उत्तर अतिव्या की ज्या पक्षास जे रूप संमत असेल त्या रूपात त्यांनी तो उत्सव करावा. अखेर सद्गुणांचा जय होऊन सर्वजण त्याचेच रूप स्वीकारतील; पण

रूपाशिवाय आणखीही असा अेक अैतिहासिक अुत्सवापासून तोटा दाखविण्यात येतो की, केव्हा केव्हा त्या अुत्सवापासून अेकीचा भंग होण्याचा संभव असतो; श्रीशिवाजीच्या अुत्सवापासून मुसलमानांना चीड येतील नि ते आपला पुरातन द्वेष पुन्हा माजवितील. पण असे होतील हे जरी गृहीत घेतले तरी यात शिवोत्सवाचा तो दोष काय? भारतधर्ममहापरिषद भरविल्याने नि तीत श्रीमच्छंकराचार्यांचा सन्मान केल्याने सर्व बुध्दधर्मीयांशी वैर होअून मंडनमिश्राच्या वंशजास वाअीट वाटेल म्हणून ती धर्मपरिषद भरवू नये असे म्हणणे किंवा ऑस्ट्रियाला आपल्या तोंडातून अिटली कसा हिसकावून घेतला याची आठवण होअून तो धायधाय रडू लागेल म्हणून ग्यारिबाल्डीचा अुत्सव अिटली देशाने करू नये असे बरळणे हे जितके वेडेपणाचे नि अविचारांचे होतील तितकेच किंबहुना त्याहून अधिक असंमजसपणाचे शिवोत्सवाने मुसलमान नाखूष होतात, सबब तो करू नये असे म्हणणे होणार आहे. जर मुसलमान नाखूषच होत असतील तर तो मुसलमानांचा अदूरदर्शीपणा होय. वामनपंडितांनी म्हटले आहे, 'देखोनी परिपूर्ण सुधाकर सर्व सुखी परि चोर रडे।' शिवाय हेही ध्यानात ठेवले पाहिजे की, जे समंजस नि सुशिक्षित मुसलमान आहेत ते वरील मूर्खपणास आपले बिलकुल अनुमोदन देत नाहीत. सारांश काय? अैतिहासिक अुत्सवापासून हा तोटा होतो हे म्हणणे फोल आहे. खर्च जास्त लागत असेल तर तो कमी करा, समाज प्रथम दचकत असेल तर त्यास नीट समज द्या, पण अैतिहासिक सत्पुरूषांचे अुत्सव बंद करू नका. कृतज्ञताबुध्दीने मनात अुध्दवणारा जो पूज्यभाव तोच ह्या अुत्सव—पध्दतीत फलदूप झालेला असतो नि अेवढ्याचसाठी ते अुत्सव न करणे म्हणजे कृतज्ञताबुध्दीचा खून करणे होय.

परंतु कृतज्ञतेसाठी नि फक्त कृतज्ञतेसाठीच हे अुत्सव करावयाचे असे मात्र नाही. ज्याप्रमाणे सूर्य अमक्याचसाठी प्रकाशतो हे सांगता येणार नाही तद्वतच हे अुत्सव अमक्याच अेका फायद्यासाठी केले पाहिजेत हे विशेष रीतीने सांगता येणार नाही. सूर्य जगताला प्रकाश देण्यास्तव प्रकाशतो किंवा प्राणिमात्राला आवश्यक अशी अुष्णता देण्यास्तव प्रकाशतो किंवा पंकजश्रीला हसविण्यासाठी प्रकाशतो, किंवा समुद्राचे खारे पाणी नेअून जगत्कल्याणास्तव ते गोडे करून मेघांकरवी परत धाडण्यासाठी प्रकाशतो का त्या मेघांनी 'धाराशरशतविकीर्णा' केलेली वसुमती पुन्हा 'हरिततृणसस्यां कुर्वती' करण्यासाठी प्रकाशतो!!! तद्वतच हे अैतिहासिक अुत्सव कशासाठी करावयाचे? हा कृतज्ञताबुध्दिस्तव करावयाचे, का सत्पुरूषांची स्मारके म्हणून करावयाचे; का नवीन पिढीला सद्गुणांचे हे अुत्तम कित्ते होतील म्हणून करावयाचे, का दुष्कृत्यांचा अपजय कसा होतो नि सत्कृत्यांचा जय कसा होतो हे कळण्यासाठी करावयाचे, कां करावयाचे तरी कशासाठी? याला अेकच अेकच कार्य करण्यासाठी ते करावयाचे नसून ही सर्वच कार्ये करण्यासाठी ते करावयाचे आहेत. हा सूर्य अमक्याच कार्यासाठी प्रकाशत नसून तो या सर्वच कार्यासाठी प्रकाशतो.

ही सर्व कार्ये अितकी महत्त्वाची आहेत की, त्यांपैकी प्रत्येक कार्यासाठी अनेक अडचणी सोसूनही आम्ही हे अुत्सव करावयास पाहिजे आहेत. ह्या अैतिहासिक अुत्सवांनी जगाचे स्वरूप कैक वेळा बदलले आहे! अितिहासाची पुस्तके ही फक्त सत्पुरूषांच्या कुडीची कल्पना देतात, पण हे अैतिहासिक अुत्सव ह्या कुडीत प्राणप्रतिष्ठा करून ह्या सत्पुरूषांस आपणापुढे मूर्तिमंत अुभे करतात! त्यांचे सद्गुण आपणाला दृश्य रीतीने दिसू लागतात नि प्रत्यक्ष त्यांच्या दर्शनापासून अुत्पन्न होणाऱ्या स्फूर्तीचा प्रेक्षकांच्या शरीरात संचार होअू लागतो! नवीन मुलगा अितिहास वाचू लागला असता शिवभूपाच्या वर्णनाने त्याचे अंतःकरण जितके वेधले जातील त्याच्या

शतपट रीतीने तो शिवोत्सवात दंग झाला असताना वेधले जातील. सत्पुरुषांचे अतिहास हे सद्गुणांचे ठसे होत. पण ते ठसे नूतन पिढीच्या मनःपटावर बरोबर रीतीने अमटविणारा अतिहासिक उत्सव हा कुशल छापणारा आहे. 'उत्सवप्रियाः खलु मानवाः' हा मानव जातीचा निसर्ग आहे नि मनोवृत्ती ह्या निसर्गजन्य आहेत, म्हणून त्या मनोवृत्तींना अुदीपित करून जे सुशिक्षण या उत्सवांनी दिले जाते ते अितर साधनांनी अितक्या सोप्या नि अितक्या पूर्ण रीतीने कधीही देता येणार नाही! अतिहासिक उत्सवांत प्रेक्षकांना तुम्ही या विभूतीप्रमाणे वागा म्हणून सांगावे लागत नाही. त्या विभूतींचे तसल्या ठिकाणी दर्शन होण्याचा अवकाश की प्रत्येक अंतःकरणात दैविक शक्ती अुत्पन्न झालीच पाहिजे नि त्या विभूतीच्या वैभवाचा परिणाम त्या व्यक्तीच्या हृदयावर घडलाच पाहिजे! त्यातही आपणा मूर्तिपूजक लोकांना तर याचा अनुभव पदोपदी घेता येणारा आहे! अन् जो अनुभव नि परिणाम व्यक्तीच्या हृदयावर घडतो तोच त्या व्यक्तींनी संभूत झालेल्या समाजावर घडलाच पाहिजे नि म्हणूनच कार्त्तलील म्हणतो, "There is no better means than this identical heroworship to secure the existence and ensure the prosperity of a community." तेव्हा अतिहासिक सत्पुरुषांचे उत्सव कां करावे? तर निसर्गजन्य कृतज्ञतेसाठी ते करावेत! त्या सत्पुरुषांनी जगावर जे अनंत अुपकार केले आहेत त्यांचे स्मारक म्हणून करावेत! ते अनादिसिध्द परंपरेने चालत आलेले आहेत. म्हणून करावेत! ते अुपदेशामृताचा वर्षाव करणारे मेघ आहेत; ती सद्गुणांची मूर्तिमंत स्वरूपे आहेत; मनोवृत्तींना अुदीपन देणारी ती रसायने आहेत; तरूणांना सच्छिक्षण देणारे ते शिक्षक आहेत अन् सत्पुरुषांच्या कृत्यांचे ते जिवंत अतिहास आहेत; असे ते आहेत म्हणून ते करावेत. त्यांपासून खरोखर तोटे मुळीच नाहीत म्हणून ते करावेत !!! पण आम्ही हिंदू लोकांनी ते विशेषतः सांप्रतच्या स्वाभिमान नि कर्तव्यशून्यतेमुळे प्राप्त झालेली अवनत स्थिती जाअून अुन्नतावस्था प्राप्त होण्यासाठी अवश्यमेव करावेत कारण राष्ट्रोन्नतीला हा अेकच सोपा जिना आहे!!!

३. वन्दे मातरम्

भरतखंडाला स्वदेश म्हणण्याचे भाग्य परमेश्वराने कोणत्या लोकांच्या ललाटांना अलंकृत करण्यासाठी राखून ठेवले आहे? भरतभूमी मातृस्थानी मानण्याच्या पवित्र अधिकाराचा अभिषेक जगच्वालकाने कोणत्या लोकांवर केलेला आहे? अन् ह्या भक्तीच्या सुधाधवल स्तन्याचा दिव्य आस्वाद घेऊन नि तिला 'हे मातर' 'हे आमी' असे म्हणून कोणाच्या जिह्वा धन्य झाल्या आहेत? ती धन्यता केवळ आमच्या जिह्वांना लाभली आहे! भरतभूमीला मातृस्थानी मानण्याच्या अधिकाराचा अभिषेक अेकटया आम्हा भारतीयांवरच जगच्वालकाने केला आहे! अन् भरतखंडाला 'स्वदेश' म्हणण्याच्या महद्भाग्याने आम्हा भारतीयांविना जगावरील कोणत्याही लोकांचे ललाट अलंकृत झालेले नाही! आम्ही सर्व हिंदी बांधव हे हिंदमातेची खरी लेकरे आहोत. हिंदमाता ही आमची जन्मदात्री आहे. हिंदमाता ही आमची परिपालयित्री आहे. तिच्या दुधावर आम्ही वाढलो आहोत. तिच्या दुधावर आमचे पूर्वज वाढले. तिच्या दुधावरच आमचे वंशज वाढणार आहेत. ही आमची भारतभूमी वात्सल्याची पुतळी आहे. ही आमची भारतभूमी मूर्तिमंत प्रेमलता आहे! ती वेदांत गाअिल्याप्रमाणे 'पुराणी देवी युवति: पुरंधी' आहे. ती अनुभवाने वृद्ध आहे. ती सौंदर्याने तरुण आहे. आम्हा तीस कोटी लोकांवर तिची समान ममता आहे. तीस कोटी कंठांतील 'वन्दे मातरम्' चा मंजुळ कलरव अैकून तिला प्रेमाने भरते येते! अशा प्रेममयीला 'आमी' म्हणण्याचे महद्भाग्य जिच्या प्रसादाने आम्हास लाभले आहे त्या पारलौकिक अिच्छशक्तीला नि आमच्या ह्या अैहिक परमेश्वरी आर्यभूमातेला आमचा सदैव प्रणाम असो!

आर्य भूमातेच्या भाग्याची गणना कोण करू शकणार आहे? असितगिरिसमं स्यात् कज्जलं सिंधुपात्रे सुरतरुवशाखा लेखनी पत्रमुर्वी । लिखति यदि गृहीत्वा शारदा सर्वकालम्' तथापि हे आर्यमाते, तुझ्या गुणांचा पार लागणार नाही! सर्व जगतीतलावर पसरलेल्या हजारो भूभागांमध्ये आर्यभूसारखी रमणीय भूमी दुसरी कोणती आहे, हे पाहण्यासाठी हिमालय पर्वत अुठून अुभा राहू लागला. त्याने आपले डोके सर्व विश्वातील भूप्रदेश दिसतील अितके अुंच केले. तरी त्याला अितकी रमणीयता अन्यत्र कोठेच आढळना. भूलोकावर जिच्याअितकी रमणीयता नाही, तिच्यासमान स्वर्गलोकात तरी काही आहे की नाही म्हणून तो अुत्साह पावलेला हिमालय स्वर्गाची कपाटे अुघडून आत घुसला. परंतु तेथे हे आर्यभू, तुझ्याअितकी मंगलमय वस्तू सापडण्याअैवजी काही निराळाच प्रकार झाला! या हिमालयाची ती हिमधवल सौध शिखरे पाहून अिंद्राच्या अमरावतीतील अप्सरांची अेकच त्रेधा अुडाली! त्या सर्वजणी हिमालयाच्या गळयाला मिठया मारू लागल्या. अमरावतीचा त्याग करून तेव्हापासून त्या हिमालयावर स्वच्छंदाने विहार करीत असतात. ही बातमी पोचताच आश्वर्योत्सुक गिरीजेने गिरिजारमणासह आपले बिन्हाड त्या प्रासादसुंदर हिमनगरावरील कैलासात नेअून ठेवले! श्रीशंकराला जो आपल्या अस्तित्वाने पूत करावासा वाटला, त्या हिमालयाने हे आर्यभूमी तू युक्त आहेस! 'यं सर्वशैलाः परिकल्प्य वत्सं, मेरौ स्थिते दोग्धरि दोहदक्षे ॥ भारस्वन्ति रत्नानि महौषधींश्च पृथूपदिष्टां दुदुर्धरित्रीम्' अशा त्या हिमालयाने हे आर्यभूमी , तू संपन्न आहेस! सूर्याशी प्रतिरोध करू अिच्छिणाच्या महानुभाव विंध्याद्रीने तू संपन्न आहेत! रायगड नि सिंहगड ह्या रत्नांनी ज्याचा कळस शोभिवंत झालेला आहे, त्या स्वतंत्रतेच्या देव्हाच्याने—सह्याद्रीने—तू संपन्न आहेस! हिमालय, विंध्याद्री नि सह्याद्री ह्या प्रमुख नगवरांनी अधिष्ठित असलेल्या भूमातेला आमचा प्रणाम असो! मनुष्यापेक्षा देव श्रेष्ठ, देवांमध्ये महादेव श्रेष्ठ. परंतु त्या महादेवाच्या मस्तकावर

आरूढ झालेल्या भागीरथीने, हे आर्यभू, तुला पुनीत केलेले आहे. सिंधू, शतद्रू, ब्रह्मपुत्रा नि यमुना ह्यांच्या रूपाने हे भूमाते, तू तुझ्या लाडक्या लेकरांसाठी स्वर्गीय पयःसुधेचे अखंडौघ सोडले आहेस. सिंधू नि ब्रह्मपुत्रा, गंगा नि यमुना, नर्मदा नि गोदा, कृष्णा नि कावेरी ह्या तरंगिणींनी संपन्न असलेल्या भूमातेला आमचा नमस्कार असो! ज्यावरील प्रफुल्ल कमलांविना लक्ष्मीला दुसरे निवासस्थान प्रिय नाही, जेथील हंस हे कनकारविंदे जेवतात नि 'मृदुलनालमृणालकंदा'चा फराळ करतात त्या मानससरोवरांनी हे आर्यभूमी, तू विभूषिता झाली आहेस! 'अिदं तीर्थं समं सौम्यं सुतलं सूक्ष्मवालुकम्। रमणीयं प्रसन्नं च सज्जनानां मनो यथा' अशा मानसप्रमुख सरोवरांनी मनोजम झालेल्या भूमातेला आमचे वंदन असो! सर्व जगाचे जहाज केले असता ते गच्च भरून जातील अितके सोने नि अितकी रत्ने हे आर्यमाते, तू शेकडो भुयारांतून आमच्यासाठी जतन करून ठेविली आहेस. त्यावाचून कोहिनुरांनी भरलेली पेटी गोवळकोंड्याकडे आहे ती वेगळीच! अपरिमित सुवर्णाने सुशोभित असलेल्या 'सुवर्णभू'ला नि अनंत कोहिनुरांनी तेजोमय झालेल्या आर्यवसुंधरेला आमची प्रणती असो!

विश्वामित्राला मोह पाडण्यास्तव मेनकेने ज्याच्या साहाय्याची याचना करावी असा तो वसंत ऋतू; वसुमतीला हिरवा शालू नेसविणारा तो वर्षाऋतू, ह्या ऋतुप्रमुखांनी जी ऋतुमनी आहे त्या आर्यभूला आमचे वंदन असो! पार्वतीच्या स्तनांप्रमाणे मधुर आम्रफलांच्या नि अप्सरांच्या अधरोष्ठप्रमाणे असणाऱ्या सरसमृदुल द्राक्षांच्या लता ह्या बालकांच्या चिमुकल्या मुखात स्तन पोचावे म्हणून वाकलेल्या युवतीप्रमाणे ज्या भूमीमध्ये किंचित् मात्र लवलेल्या आहेत, त्या आर्यभूमातेला आमचे वंदन असो!

ज्यांच्या कोमल कंठातून आपले नाव अुंच नि मधुर लकेच्यात गाडिले जावे म्हणून श्रीरामचंद्रांनी यशःसंपादन केले अशा शुक्रकोकिलांही ज्या भूमीमधील कल्पवृक्ष सप्तसुरांना आलापीत आहेत; त्या विविधविहंगमा भारतीला आमचे वंदन असो! जिला पाहून ब्रह्मदेवाने रंभेचे नाक कसे असावे हे ठरविले त्या चंपककलिकेने नि ज्याच्या प्रतिबिंबाने लक्ष्मीच्या गालंवर आपांडुर लाली आली आहे त्या गुलाब, मालती नि जाजीजुआने जी सुगंधित झाली आहे, त्या विकसितकुसुमा भूमातेला आमचे वंदन असो. ह्या भारतीयांच्या विस्तीर्ण राष्ट्राला अत्यंत अुच्च प्रकारच्या जीवनशक्ती जिच्या कृपेने आज सहस्रावधी वर्षे मिळत आहेत नि पुढे भविष्यकाल कायम आहे तोपर्यंत मिळतील त्या भूमातेला आमचे वंदन असो! जीमधील शेते ही नेहमी धान्याच्या मुठी भरलेले आपले हस्त अुंच करून डुलत डुलत सर्व मनुष्यजातींचा योगक्षेम चालविण्यास आपण समर्थ आहोत असे यथार्थ स्वाभिमानाने दर्शवीत असतात, जीमध्ये भूमी सस्यशालिनी नि जीमध्ये जलाशय फुल्लारविंद असे असतात, जिच्या रथाच्या अश्व्यांच्या पाठी परमात्म्याच्या हाताच्या खराच्यानी पूत झालेल्या आहेत, जीमधील गाओ नेहमी दुभत्या असतात, अशा त्या सुभगा भूदेवीला आमचे वंदन असो! चीन देशाच्या बादशहाने चीनची भिंत बांधून तो देश जास्त बळकट केल्याचा वृथा गर्व करू नये म्हणून जिला अुत्तरेकडे स्वतः निसर्गदेवीने हिमालयाची अत्युच्च नि दुर्भेद्य भिंत अुभवून दिली आहे नि जिला दक्षिण, पूर्व नि पश्चिम या दिशांनी समुद्राच्या विस्तीर्ण खंदक संरक्षण करीत आहे त्या आमच्या भूदेवीला आमचे वंदन असो! जिला अुत्तरेकडून सर्व स्थलदेवता नि अितर दिशांनी जलदेवात संरक्षित आहेत त्या भूमातेतील सर्व क्षेत्रांना आमचे वंदन असो. अशा या आमच्या भारतमातेचा सर्वत्र जयजयकार असो!

जगतीतलावरील प्रत्येक देशाला निसर्गदेवतेने काही फायदे दिलेले असतात. अेखाद्या देशात अुंच पर्वत असतात तर दुसऱ्यात अेक ओळही नसते. अेखाद्यात सोऱ्याच्या खाणी असतात, तर दुसऱ्यात कोळशाच्यादेखील नसतात. अेखाद्या देशाला समुद्राचे पूर्ण रक्षण असते तर दुसऱ्याला समुद्राची कल्पनाही नसते. परंतु आपल्या भरतभूमीला कशाचीही ददात नसते. जे जे अुत्तम आहे, जे जे अुदात्त आहे, जे अभिलषणीय आहे नि जे जे अभीप्सित आहे ते ते सर्व या भारतात परमेश्वराने भरून ठेवले आहे! ही अतिशयोक्ती नाही. ही यथार्थोक्ती आहे. हिमालयासारखा पर्वत जगातील कोणत्या देशाजवळ आहे? कोहिनूर हिरा कोणती अन्य खाणी प्रसवू शकणार आहे? गंगेसारखी नदी नि दुआबापेक्षा सुपीक भूमी आणखी किती देशांत आहे? हिमालयाहून अधिक बळकटपणे अन्य किती देश संरक्षित झालेले आहेत? जितक्या कोळशाच्या खाणी पुष्कळ, तितक्याच सोऱ्याच्या खाणी मुबलक. यांपैकी अेकेक गोष्टही कित्येक देशांच्या दैवी नसून आमच्या या भारतीय मात्र सर्व अद्वितीय वस्तूंनी संपन्नत्व आले आहे. अुत्तम वस्तूंचे हे अेक निसर्गनिर्मित पदार्थसंग्रहालय आहे. येथे नाही असे जगात काय आहे? अुलट, जे जगात अन्यत्र कोठे नाही, ते मात्र या आमच्या मातृभूमीत परमेश्वराच्या कृपेने लाभलेले आहे. सारांश, अत्युच्च पर्वत, सखोल नद्या, सुपीक वसुंधरा, सुरस फले, सुवासिक फुले, सर्व धातूंच्या खाणी, विविध पक्षी, विस्तीर्ण समुद्र, सुंदर सरोवर अित्यादी जे जे म्हणून निसर्गदेवतेला देता येणे शक्य होते ते ते सर्व संपूर्ण रीतीने लाभल्यामुळे जिला अद्वितीय चारूता नि श्रीमंती प्राप्त झालेली आहे, त्या भगवती आर्य भूजननीला आमचे सदैव वंदन असो!

परंतु नुसत्या नैसर्गिक सौंदर्यानेच ह्या भरतखंडाचे गुणवर्णन झालेले नाही, तर नैसर्गिक सौंदर्य नि संपन्नता ह्या दोन गोष्टींत आमची भूमाता ही जगतीतलावर श्रेष्ठ आहे. अितकेच नव्हे, तर आपल्या आर्य भूमातेच्या गुणवर्णनाचा हा अेक अंश आहे. तिच्या अंनंत गुणसंचयातील तो अेक लहानसा गुण आहे. कारण स्वाभाविक सुंदरता असणे हा गुण निसर्गाच्या हाती असतो. स्वभावसुंदरता असणे ही पूर्वभाग्याची द्योतक असती तरी कर्तृत्वाची द्योतक नसते. गोरगोमटा चेहरा असूनही जर अेखादा मनुष्य कर्तृत्वशालीही असेल तर तो ज्याचा फक्त चेहरा गोरा आहे परंतु कर्तृत्वाच्या नावाने शून्य आहे अशा करंट्याहून शतपट अधिक मानार्ह समजला पाहिजे. तेव्हा जरी परमेश्वराने सर्व स्वाभाविक चारूता या आर्यभारतीला अर्पण केली असली तरी तिच्या स्वतःच्या कर्तबगारीवरूनच पाहावयास पाहिजे. अुत्तम नदी ती की, जी अत्यंत गोड नि विमल पाणी देते, अुत्तम शेत ते की, जे धान्याच्या कणसांनी सदैव आंदोलन घेत असते नि अुत्तम वृक्ष तोच की, ज्याची फळे अत्यंत मधुर नि रसाळ असतात; त्याचप्रमाणे अुत्तम देश तो होय की, ज्याच्या पुत्रांच्या अंगी काहीतरी असामान्यता असते. देशभूमीची खरी चारूता तिच्या स्वतःच्या महत्त्वाने जितकी प्राप्त होते तिच्या शतपट अधिक रीतीने त्या देशभूच्या पुत्रांच्या कृतीवरून ठरत असते. ह्या वीरमातृत्वात जी भूमी सर्व जगात श्रेष्ठ ठरेल ती खरी श्रेष्ठ होय! ही कसोटी जर आर्य भूमातेला लावावयाची असेल तर आमची भूमाता वीर्यवान पुत्रांची जननी आहे हे सिध्द करण्यासाठी तिच्या वीर्यवान पुत्रांपैकी काहींचा जरी नामनिर्देश करू लागलो तरी ते चंद्रा नि सूर्या, तुमची तेजे फिकी पडू लागतील. कारण वीरमातृत्वात ही भूमी मृत्युलोकातच काय, पण सूर्यलोकात नि चंद्रलोकात श्रेष्ठ ठरविली जातील. अिंग्लंड, अमेरिका, जपान, चीन, वगैरे अर्भकांबरोबर तुलना करणे यात काहीच अर्थ नाही. ज्या वेळेस रोमचे नाव अेकू येत नव्हते नि ग्रीस देशात वस्तीही झाली नव्हीती तेव्हा ही आर्यभूमी वीरप्रसवा नि

मानवी समाजाची अधिदेवता होती. अजिप्त, खाल्डिया नि असीरिया यांच्याही कित्येक शतके आधी आमच्या अिकडे मानवी जातीची अुत्क्रांती तत्त्वांच्या नि दर्शनांच्या सूत्रीकरणापर्यंत आलेली होती. जगातील कित्येक भाषांत ५००—६०० शब्दांचा भरण नव्हता, त्या वेळेस ह्या भारतातील ऋषिवरांनी संस्कृत भाषेला संस्कृत करून तिला सूक्ष्म विचारप्रदर्शनात प्रवीण केले होते. अितकेच नव्हे, तर तिला छंदात बध्द करून तालसुरांवर लीलानर्तन करण्याला लावले होते. जेथे अितिहासाचा प्रदीप प्रवेश करू धजत नाही किंवा जेथे दंतकथेचे तीव्र टोकही बोथट होत आहे, अशा सहस्रावधी वर्षापूर्वीच्या कालातूनही ज्या भूमीमध्ये वेदघोष अँकू येत आहे, त्या भूमीच्या भाग्याची तुलना कोणाशी करता येणार आहे? सर्व जगात अत्यंत जुना असा ऋग्वेद ह्या भूमीमध्ये निर्माण झाला. तत्त्वज्ञानाला १० हजार वर्षापूर्वी शोधून काढणारे वीर्यवान ऋषी जगावर अितरत कोठे आढळणार आहेत? त्या ऋषींच्या तपोवनांनी नि त्यांच्या तपांनी पूत झालेल्या भूमातेला आमचे वंदन असो! वशिष्ठवामदेवांनी अभिमंत्रित असलेल्या जलांच्या सिंचनाने ही पुनीत झालेली आहे. होमहवनांच्या पुण्यसमयी देव—देवतांचा संतोष अग्नीच्या दक्षिणार्ची ज्वालांनी ह्या भूमीत व्यक्त झालेला आहे होमामध्ये दग्ध होणाऱ्या घृताच्या सुवासाने दुरून स्वर्गातील अिंद्र नि वरूण या भूमीवर अवतरत असत. वीर्यवान नि ब्रह्मवेत्ते ऋषींच्या समिती या भूमीवर तत्त्वज्ञानाचा वाद—विवाद करीत असताना आपले आजपर्यंतच्या गौण्याचे आता स्फोटने होते की काय म्हणून परब्रह्माला काळजी वाटे!

ऋग्वेद या भूमीचा आहे! अथर्ववेद या भूमीचा आहे. यजुर्वेद या भूमीचा आहे. सामवेद या भूमीचा आहे. ब्राह्मणे नि अपनिषदे या भूमीची आहेत! तत्त्वज्ञानाची भागीरथी या भूमीच्या चरणकमलापासून अुगम पावली आहे. शुक नि वसिष्ठादिक परब्रह्मवेत्ते ब्राह्मण याच भूमीत निर्माण झाले होते! अंगीरस, वसिष्ठ वामदेव, याज्ञवल्क्य, भृगू ही विभूतिमान नावे अँकताच कोणाच्या मनास अेकदम अुदात्तता प्राप्त होत नाही? असे हे तत्त्ववेत्ते ज्या भूमीच्या कुसुव्याला धन्य करीत आहेत त्या तत्त्ववेत्त्या भूमीला आमचे वंदन असो!!! न्यायशास्त्राचे प्रणेते नि सांख्याशास्त्राचे प्रणेते ह्याच भूमीच्या अन्नावर वाढले! बुध्दीवर अंधश्रद्धेचा पगडा पडू लागताच जया कपिल महानुनींनी अंधपरंपरेला झुगारून देअून विचारशक्तीचा पहिला जयजयकार केला ते सांख्यशास्त्रप्रणेते कपिल महामुनीदेखील आपल्या ह्या भारतीला 'हे मातर्' म्हणून वंदन करीत असत! सर्व जगाला अजून वंघ असलेल्या कपिल महामुनींनी जिला 'आअी' म्हणून वंदन करावे अशी भूमी ह्या जगावर किंवा चंद्र, मंगळ, बुधादी ग्रहहो, तुमच्याकडे तरी अेखादी आहे काय? भास्कराचार्यांनी, आर्यभट्टांनी नि वराहमिहिंरांनी भूगोलाचे, ज्योतिषशास्त्राचे नि गणितशास्त्राचे शोध ह्या भूमीतील अन्नसेवनाने आलेल्या तीव्रतेने लावले. दशांशाचा शोध ह्या भूमीचा आहे. गुरुत्वाकर्षणाचा शोध ह्या भूमीचा आहे. भूमिती ह्या भूमीत जन्मास आली, त्रिकोणमिती(Trigonometry) ह्या भूमीतील यज्ञवेदीतून अुत्पन्न झाली. सप्तसुरांचा अुदय ह्या भूमीच्या कोमल कंठातून झाला. मत्स्ययंत्र (होकायंत्र) ह्या भूमीत जन्मास आले. जगात व्याकरणशास्त्राची पध्दती ह्या भूमीने दिली. पहिली सशास्त्र लिपी नि वर्णमाला ह्या भूमीत निर्माण झाली. मयसभेला अुत्पन्न करणारे शिल्पशास्त्र ह्या भूमीत अुत्पन्न झाले. कणाद, कपिल, भास्कर, आर्यभट्ट, वराहमिहिर, भरत, पाणिनी, विश्वकर्मा, वाग्भट, गौतम असल्या तेजोभास्करांना—ह्या स्वतंत्र शास्त्रप्रणेत्यांना— अुत्पन्न करण्याअितके ज्या भूमीचे अन्न वीर्यवान आहे त्या शास्त्रविद भूमीला आमचे सदैव वंदन आहे!!!

परंतु हे तत्त्ववेत्ते हो नि शास्त्रप्रणेते हो! सर्व जगाला ललामभूत झालेले असे तुम्हीच काय ते ह्या भूमीत अल्पतः झालेले आहात असा वृथा गर्व वाहू नका! वाल्मिकीच्या 'सरसा सालंकारा सुपदन्यासा, सुवर्णमय' मूर्तीला ह्या स्वर्ग-मृत्यू-पातालात कोण भुलत नाही? रामायणाअितके सरस असे ह्या जगावर कोणते काव्य आहे? तरी अप्सरांच्या अधरोष्ठांनी नि द्राक्षांच्या लतांनी त्या रामायणातील रस कितीदा तरी चोखून नेलेला आहे! 'पाराशर्यवयः सरोजममल गीतार्थगंधोत्कटम्। नानाख्यानककेसरं हरिकथासंबोधनाबोधितम्। लोके सज्जन षट्पदैरहरहः पेपीयमानं मुद्र'। अशा प्रकारचे 'भारत' रचणारा व्यास भरतभूमीशिवाय अितर कोठे जन्माला येणार आहे? जगावरील सर्व शास्त्रे बुडाली नि 'भारत'च काय ते राहिले तरी सर्व शास्त्रांची आठवण होऊ देणार नाही ते 'भारत' या भूमीचे आहे. तुम्हाला काय पाहिजे आहे? नीतिशास्त्र पाहिजे आहे? भारताकडे वळा! तत्त्वज्ञान पाहिजे आहे? भारतसुधामाधुरीकडे वळा. अतिहास, सृष्टिवर्णन, काय पाहिजे आहे? 'व्यासोच्छिष्टं जगत् सर्वम्' अशा ज्याच्या कीर्तीची, संघशक्तीची नौबत झडत आहे, त्या व्यासाला जन्म ह्या आर्यभूमीने दिला. रामायण आमचे आहे. महाभारत आमचे आहे. शाकुंतल आमचे आहे. आता भारतभूमी सोडून क्षीरसागराला कोण जातो! रामायण हा आमचा क्षीरसागर, भारत हा आमचा दुसरा क्षीरसागर, शाकुंतल आमचा तिसरा क्षीरसागर नि उत्तर रामचरित्र हा आमचा चौथा क्षीरसागर. अितक्या क्षीरसागरांपुढे त्या अेकाची काय किंमत आहे! अेका क्षीरसागरात राहणाऱ्या त्या लक्ष्मीकांताहून आम्ही भारतभूमीच रहिवासी चौपट भाग्यशाली आहोत. आमच्या कवितेत लक्ष्मी आहे, पण त्याच्या लक्ष्मिमत कविता कुठे आहे? या कवितेचे कांत वाल्मिकी, व्यास, कालिदास नि भवभूती ह्या सर्वांना ज्या भूमीकडून दिव्य प्रतिभास्फूर्ती झाली, त्या भूमीला आमचे वंदन असो!!! पंतु ही प्रतिभास्फूर्ती काव्यातच झाली असे नाही. मानवी समाजाला धर्मतत्त्वांनी जर काही फायदा झाला असेल, तर त्याचे सर्व श्रेय आमच्या या आर्यभूमीला आहे. जगताची सर्व धर्मपरंपरा येथून अुद्भूत झालेली आहे. वेदप्रणीत धर्माची ती सर्व लेक्रे आहेत. हिंदू धर्मापासून महात्म्या बुध्दाने बुध्द धर्म प्रतिपादन केला. त्या बुध्द धर्माची अेक प्रत अुतरून घेऊन जीजसने ख्रिस्ती धर्म तयार केला. त्यात तलवारीचे पाणी ओतून महंमदी धर्म झाला नि त्या महंमदी धर्माचा ओघ नानकाने पुन्हा मूळ आर्य धर्माशी आणून भिडविला. धर्म हा जर तुमचा प्राण असेल नि जर तुम्ही धर्मच्युत झालेले नसाल, तर हे जगतावरील सर्व समाजांनो, तुम्हाला तुमचा तो प्राण दिल्याबद्दल ह्या भूमीला प्राणच आहे. त्याच्या रक्षणार्थ देह कष्टविणारे शंकराचार्य, रामानुजाचार्य, मध्वाचार्य, वल्लभाचार्य वगैरे सर्व धर्मवीर आमच्या भूमीत जन्माला आलेले आहेत. वीर्यशाली जपाना, ज्या भाग्याकरिता तू आणखी दहा सुशिमाच्या लढाया जिंकल्यास तरी तुला जे लाभणार नाही, असले बुध्द महर्षींना जन्म देण्याचे भाग्य या आमच्या आर्य वंसुधरेला आहे! अितकेही असून अमक्यांनी अमक्याच मार्गाने परमेश्वराकडे जावे असा ह्या अुदारचरितेचा बिलकूल आग्रह नाही. तिच्या मुलांपैकी काहीजण देवाला विष्णू म्हणून म्हणोत! कोणी नानकास धर्मप्रणेता म्हणोत, किंवा कोणी बुध्दाला म्हणोत. असल्या गोष्टीत त्या मातेचा आपल्या कोणत्याही मुलावर अनुदारपणाचा दाब नाही. तिच्या तीस कोटी लेकरांतील हिंदू जितके तिला प्रिय आहेत, तितकेच बौध्द आहेत, तितकेच जैन आहेत. निसर्गाने जिला सर्व जगतात अत्यंत सुंदर केली आहे तीच ही भारतमाता आपल्या वीर्यवान प्रसवांनीही सर्व जगात श्रेष्ठ आहे. ही स्तुती काव्याच्या भाषेत केलेली नाही. ही स्तुती यथार्थ आहे हे दाखविण्यासाठी वर अैतिहासिक भाषाच वापरली आहे. पौराणिक नि दंतकथायुक्त अशा माहितीला जर क्षणभर बाजूला ठेवले तरी वर वर्णन केलेल्या अैतिहासिक व्यक्तीपैकी अेकेकाची योग्यता अशी आहे की, तसल्या

अेकेका व्यक्तीला जन्म देताच अितर भूमी निःसत्त्व होअून गेल्या असत्या! परंतु आज सतत अनंत वर्षे अनंत वीरांनी वीरप्रसवा झालेल्या सत्त्वमती भारतीला आमचे वंदन असो! परंतु मातृभूमी नुसती सत्पुत्रांना अुत्पन्न करीत नाही. ह्या भाग्यशाली भूमीला पोटी जशी नि जितकी नररत्ने आलेली आहेत, तशीच नि तितकीच स्त्रीरत्नेही येथे पैदा झाली आहेत. तिच्यामध्ये ऋषिवृंदांना भरसभेत ब्रह्माविचारात जिंकून टाकणारी गार्गेयी जन्मास आलेली आहे; ह्या भूमीमध्ये लोपामुद्रा जन्माला आलेली आहे! ह्या भूमीत तारा जन्माला आलेली आहे! या भूमीत मंदोदरी जन्माला आलेली आहे! नि ह्याच भूमीत दमयंती जन्माला आलेली आहे! नि ह्याच भूमीत सावित्री जन्माला आलेली आहे. भूदेवीच्या मुलीही मुलांअितक्याच पावन आहेत. याच्यासाठी आणखी किती नावे द्यावीत! तथापि अजून कोणाची खात्री होत नाही काय? नसेल तर अैका! आम्ही अेकच पवित्र नाव सांगतो ते अैका. सद्गुण, औदार्य, धाडस, पातिव्रत्य, सदयता, निसर्गगंभीरता नि दिव्य सुंदरता ह्या सर्व सद्गुणांना ज्या अेका नावाने संबोधिता येतील असे आम्ही आता अेक नाव सांगतो ते अैका! ज्या नामोच्चारणाने आम्ही नि आमचा देश हे सदैव पावन होतील असे आता अेक नाव सांगतो ते अैका. हे जगावरील सर्व प्राणिमात्रहो नि स्वर्गातील सर्व देवहो, ते नाव श्रीसीतादेवीचे होय! सीतादेवी ही भूमीच्या अुदरी पैदा झाली. ज्या भूमीच्या अुदरी श्रीजानकी पैदा झाली, त्या भूमीच्या अुदरी आमचाही जन्म झाला आहे ही कल्पना मनात प्रवेश करताच ते आकाशाहूनही विस्तृत होते! जे क्षेत्र अुत्तम धान्य देते ते श्रेष्ठ, तसेच जो देश अुत्तम स्त्रीपुरूषांना प्रसवतो तो श्रेष्ठ आहे असे समजून आपण ह्या भारतात श्रेष्ठत्व पाहू लागलो तो काय आढळले? अंगीरस, गर्ग, वसिष्ठ, वामदेव, याज्ञवल्क्य, जनक अित्यादी महातत्त्ववेत्ते; कणाद, कपिल, भास्कर, आर्यभट्ट वराहमिहिर, भरत, पाणिनी, वाग्भट, चरक अित्यादी शास्त्रवेत्ते; व्यास, वाल्मिकी, कालिदास, भवभूती अित्यादी कवितादेवीचे लाल; गौतमबुद्ध, शंकराचार्य, रामानुजाचार्य, मध्वाचार्य, वल्लभाचार्य, गुरूनानक अित्यादी धर्मसंस्थापक; श्रीराम, नल, युधिष्ठिर यांसारखे रंजनशील राजे; अर्जुन, श्रीकृष्ण नि कर्णादीकरून अतिरथी, महारथी; चंद्रगुप्त, शालिवाहन, अशोक, विक्रमाजित् वगैरे साम्राज्यसंस्थापक; शुकाचार्य नि हरिश्चंद्र ह्यांच्यासारखे मूर्त सद्गुणी; गार्गेयी, लोपामुद्रा, आहिल्या, तारा, मंदोदरी, सावित्री नि सीता अित्यादी युवती! प्रा भाग्याची गणना आता कशी करावी? ह्या विभूतींचे हे नामोच्चारण नुसते मासल्यासाठी म्हणून केलेले आहे! तरी हिंदुस्थानचा प्राचीन अितिहास अुपलब्ध नाही. जो आहे तो व्यवस्थित रीतीने संकलित केलेला नाही नि जो संकलित आहे तो सबंध आकलन करण्याची ग्रहणशक्ती नाही! भारतमहोदधीच्या अुदराशी जाअून त्यातील हे चोचीभर पाणी ह्या टिटवीने आणले आहे. परंतु अितक्यानेच काय झाले आहे? केलेले वर्णन तर आमच्या अितिहासाचा पूर्वार्धच आहे! आधुनिक कालातील रत्नांची यादी तर अजून अलाहिदाच आहे. चितूरचे प्रतापसिंह, बुंदेलखंडाचे छत्रसाल, बंगालचे प्रतापादित्य, रायगडचे हिंदुपदपादशाहा, पुण्याचे शनिवारवाड्याचे मालक, ग्वाल्हेरचे महादजी, पानिपतचे मैदान, सिंहगडची दरड, रांगण्याची खिंड, ज्ञानेश्वराची लेखणी, विठोबाचा भक्त, समर्थांचे दास, किती सांगावे, कसे सांगावेच कोठवर सांगावे? योद्ध्यांची यादी द्यावी, का कवींची द्यावी, का देशभक्तांची द्यावी, का स्वातंत्र्यवीरांची द्यावी, का मुत्सद्दयांची द्यावी? हे आर्यवंसुधरे, तू सुभग आहेस, सुजला आहेस, सुवर्णा आहेस, सुरत्ना आहेस. तुला आमचे वंदन असो. हे ऋतुमती, वसुमती, सुलते नि सुफलिते, तुला आमचे वंदन असो! हे विविध विहंगमे, विविधकुसुमे, तुला आमचे वंदन असो! हे निसर्गरम्ये नि निसर्गरक्षिते तुला आमचे वंदन असो! हे पुराणीदेवी युवती, पुरंश्री तुला आमचे वंदन असो! हे तत्त्वज्ञे नि शास्त्रज्ञे तुला आमचे वंदन असो! ठे

प्रभामयो नि धर्ममयी तुला आमचे वंदन असो! हे सत्त्वमती नि वीर्यवती, तुला आमचे वंदन असो. हे स्वातंत्र्यातिलकभूषिते, तुला आमचे वंदन असो! श्रीशंकरादी त्रिदश देव जिचे रक्षण करताहेत, त्या तुला आमचे वंदन असो! नरद, तुंबर, व्यास, वाल्मिकी तुझ्याभोवती तुझी स्तोत्रे गात आहेत. तुला आमचे वंदन असो! श्री शिवप्रतापादी तुझ्या शत्रूंच्या नरडीचा घोट घेत आहेत, त्या तुला आमचे वंदन असो!!

वंदे मातरम्! वंदे मातरम्! वंदे मातरम्!!!

—बिहारी, चैत्र शु. २, शके १८२८

४. बाजीरावाची पुण्यतिथी!

वसअस चला!!

सांगे वडिलांची कीर्ति । तो अेक मूर्ख ॥

श्रीमंत बाजीराव पेशवे यांची पुण्यतिथी ह्या वर्षी महाराष्ट्रात बऱ्याच ठिकाणी मानण्यात येअून त्या हिंदू वीराच्या पराक्रमाचे संकीर्तन केले गेले ते ठीकच झाले. महाराष्ट्राबाहेरही दिल्ली,आहेत. परंतु ज्या महाराष्ट्रसेनानीने आपल्या बालवयात आपल्या बालकोषातून, लहानग्या म्यानातून, कर्माची तलवार जी बाहेर काढली, ती केवळ अेका मृत्युच्या म्यानातच परत आत घातली, त्या कर्मवीराची पुण्यतिथी ही निष्फळ वाचाळतेनेच जर सार्थ झाली असे समजावयाचे असेल, जर बाजीराव असे होते नि तसे होते या गप्पा झोडण्यातच सर्व दिवस गमावून लहान असो वा मोठे असो, परंतु त्या वीराच्या अिच्छा तृप्त करण्यासारखे कोणतेही कृत्य जर करावयाचे नसेल, तर त्या महान कर्मवीराचा मी वंशज आहे असे म्हणण्यास महाराष्ट्राचा अधिकार महाराष्ट्राने गमावला असेच म्हणावे लागेल.

केवळ वडिलांची कीर्ती सांगूनच जो आळशी नि अकर्मण्य मनुष्य आपणास धन्य मानून घेतो तो खरोखरच अेक मूर्ख होय. खरोखरच पुण्यतिथीच्या काय वा जन्मतिथीच्या काय, नुसत्या ह्या वाचाळ समारंभाचा, या नाटकांचा, या नुसत्या सव्यापसव्यांचा आता आम्हास अगदी तिटकारा आला पाहिजे. बाजीरावांची पुण्यतिथी साजरी करावयाची आहे ना? तर मग अेक कणभर का होअीना, पण काम करून दाखवा! बाजीरावाची पुण्यतिथी साजरी करावयाची आहे ना, तर मग वसअस चला नि या वर्षाच्या आत पोर्तुगिजांच्या कालात त्यांच्या बलात्काराने नि आपल्या गबाळपणाने जे हजारो महाराष्ट्रीय हिंदू आपल्या धर्मास नि संस्कृतीस आचवून खिश्चन झाले, त्यांस शुध्द करून पुनरपि आपल्या या हिंदुत्वाच्या पैतृक माहेरास परत आणण्याची भव्य नि सबळ अशी महान चळवळ अुडवून द्या.

कारण बाजीरावांच्या पिढीच्या पराक्रमाने पोर्तुगिजांपासून वसअी परत मिळविली; परंतु तिच्या अंगावर लागलेले जातिच्छेदाचे, धर्मग्लानीचे नि संस्कृतिभंगाचे खोल धाव ती पिढी भरून काढू शकली नाही. ते कार्य जर आपली पिढी करील, तर त्या वीरांच्या अनेक अिच्छांपैकी निदान अेक तरी अिच्छा पुरी होअून, या पुण्यतिथीस त्याचा आत्मा काहीतरी संतोष पावेल. त्याच्या अितर महान अिच्छा, त्यांनी साधलेली नि घडवून आणलेली परंतु आता पुन्हा बिघडलेली महत्कार्ये कोणी करू शकत असेल, तर शुभस्य शीघ्र! परंतु जर ज्यांना ती अितर महत्कार्य करवत नाहीत, तर त्यांनी तरी हे अेक शक्य असलेले परंतु अंती तितकेच महत्फलदायी ठरणारे कार्य तरी या पुण्यतिथीच्या निमित्ताने करून दाखवावे. अितकेही जर आपल्या हातून होणार नाही, तर बाजीरावाची पुण्यतिथी आम्ही केल्यापेक्षा केली नसती तर बरे झाले असते, असे त्या महावीरास वाटल्याविना खचित राहणार नाही.

वसअी, ठाणे, माहीम अित्यादी भागांतून हजारो खिश्चन झालेले परंतु मनापासून आपल्या पूर्वजपूजित हिंदू धर्मासच चिकटून राहिलेले आपले महाराष्ट्राच्या रक्ताचे, बीजाचे, भाषेचे बंधू वसअीत आहेत हे अनेकांस

माहीत आहेच. केवळ आपण त्यांना आपल्या घरांत घेत नाही म्हणून ते परक्या घरांत डांबून राखले जात आहेत. त्यांच्याप्रमाणेच त्या प्रांतातील हिंदू मात्र बाटवून ख्रिस्ती करावा अशी पोर्तुगिजांची प्रचंड खटपट चालेली होती. हिंदू संस्कार नि हिंदू पूजा ही शासनाने बंद नि निषिद्ध केली होती. ते शासन भंगण्यासाठी शेकडो हिंदू हुतात्म्यांना ठार करण्यात येत होते नि थोड्याच दिवसांत तो प्रांतच्या प्रांत निहिंदू झालाही असता जर का श्रीमंत बाजीरावांची पिढी वसअीवर चढून जाऊन, रोखून रेटून त्या किल्ल्यास वेढा देऊन बसती ना; 'माझे शिर तरी आत पडू दे' म्हणून गर्जणाऱ्या हट्टी शौर्याने पोर्तुगिजांची सत्ता पादाक्रांत करती ना. पण बाजीरावाच्या पिढीने वसअी घेतली नि 'कोकणात हिंदू धर्म राखला,' परंतु पोर्तुगिजांची तरवार तोडून तिला हिंदुत्वावर अधिक घाव घालणे अशक्य करण्याचे कार्य जरी बाजीरावाची वीर पिढी करू शकली तरी लागलेले घाव भरून काढण्याचे, परक्यांच्या गोटात गेलेल्या हिंदूंस सोडवून पुन्हा परत घरी आणण्याचे कार्य करण्यास त्यांस समय सापडला नाही. ते कार्य आपल्या पिढीने केले असता बाजीरावाची अेक अिच्छा तरी पूर्ण होणारी आहे. तीही पूर्ण न करणे, हे शक्य असलेले कामही हाती न घेणे नि बाजीरावाच्या पुण्यतिथीच्या गप्पा मारणे म्हणजे त्या वीर पुरुषाच्या स्मृतीची केवळ अप्रतिष्ठा करणे होय. म्हणून वसअीकडे ढाला फिरवा. महाराष्ट्रातील सर्व हिंदू सभांचा या वर्षाचा हा मुख्य कार्यक्रम असला पाहिजे. त्वरित ज्या त्या सभेने अितरांची वाट न पाहता वसअीस प्रचारक पाठवून द्यावे. या यःत्किंचित कामासाठी हजार निमित्ते काढून लांबणीवर टाकण्याची प्रवृत्ती आता पुरे झाली. अुत्तरेस मलकाना रजपुतांच्या मुसलमान झालेल्या साठ हजार माणसांना आर्य समाजाने परत हिंदू करून घेतले. काय महाराष्ट्रास स्वतःच्या रक्ताच्या नि जवळ जवळ हिंदूच असलेल्या आपल्या वसअीच्या पतित हिंदूस शुध्द करण्याअितकाही आटोप अुरला नाही? काय आर्यसमाजास जे शक्य झाले ते महाराष्ट्रास अशक्य व्हावे?

आणि कोणती गोष्ट शक्य किंवा अशक्य हे केव्हा ठरणार? ती करण्याचा काहीतरी प्रयत्न केल्यावर ना? का दुपारी चापून जेवून आरामखुर्चीवर पडले असता, अडचणीच्यावर अडचणीचे मजले जी शिथिल कल्पना बसल्याबसल्याच अुभारते तिच्या सांगण्यावरून? वसअीचे हजारो हिंदू बंधू परत स्वधर्मात येणे अशक्य आहे, अकाली आहे हे तेव्हाच सिध्द होअील की, जेव्हा महाराष्ट्रीय प्रचारकांच्या सेना चिमाजी अप्पांच्या सेनेसारख्या सर्व दिशांनी अुठून ठाणे, माहीम घेत घेत गोमांतकाचे सीमेत घुसतील नि माझे शिर तरी किल्ल्यात पडू दे म्हणून गर्जणाऱ्या चिकाटीने निदान अेक वर्षभर तरी वसअीस झुंजत राहतील! अजून अेक प्रचारकही तिकडे गेला नाही. तिकडच्या हिंदू संघटनेच्या पुरस्कर्त्यांनी अजून अिकडची काडी तिकडे केली नाही; तोच बसल्या बसल्या हे अशक्य, ते अशक्य ह्याची वेळ आली नाही, त्याची अितकी घाअी कां, म्हणून बरळत बसण्याचा आपणांस काय अधिकार आहे? वेळ आली नाही? ती आणण्याचा बाजीरावी प्रयत्न केल्यावरही जर वेळ आली नाही, तर म्हणावे वेळ आली नाही! निजलेल्या सिंहाच्याही तोंडात पशू आपण होअून प्रवेश करित नाही! 'न हि सुप्तस्य सिंहस्य प्रविशन्ति मुखे मृगाः।'